

UZASADNIENIE

Powód (...)Spółka Akcyjna w K. wystąpił przeciwko P. T. o zapłatę kwoty 821,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 lipca 2014r. do dnia zapłaty. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z wierzycielem pierwotnym (...) Sp. z o.o. (wcześniej (...) Sp. z o.o.) w dniu 20 czerwca 2014r. umowę pożyczki za pośrednictwem należącej do wierzyciela pierwotnego platformy internetowej. Pozwany przed wypłaceniem środków pieniężnych dokonał weryfikacji swoich danych osobowych oraz zaakceptował warunki umowy realizując czynności weryfikacyjne zgodnie z Umową ramową pożyczki. Wierzyciel pierwotny w dniu 20 czerwca 2014r. wypłacił pozwanemu środki pieniężne zgodnie z zawartą Umową pożyczki.

W dniu 19 lutego 2015r. wierzyciel pierwotny dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, o czym pozwany został zawiadomiony.

Na kwotę 821,50 zł składają się:

- 455,00 zł - kwota udzielonej pożyczki §2 pkt. 1 umowy ramowej,
- 136,50 zł - prowizja za udzieloną pożyczkę - §4 pkt. 1 umowy ramowej i następne,
- 230,00 zł – koszty wezwań do zapłaty, §6 pkt. 4 umowy ramowej i następne.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 4 listopada 2015r. wobec stwierdzonego braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym, przekazał niniejszą sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Piszcu.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Mając na uwadze, że pozwany P. T. nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 kpc, zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

Zgodnie z treścią art. 339 § 2 kpc, w wypadku wydania przez Sąd wyroku zaocznego, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Utrwalony w judykaturze i niekwestionowany w nauce jest pogląd, że przyjęcie za prawdziwe twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie okoliczności faktycznych i nie zwalnia sądu orzekającego od obowiązku rozważenia, czy oświadczenia te uzasadniają należycie i w całości żądania pozwu i czy uwzględnienie tych żądań nie narusza obowiązujących przepisów. Sąd nie jest zatem zwolniony z obowiązku dokonania prawidłowej oceny materialnoprawnej zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach (orzeczenie SN z dnia 29 maja 1958 r., I CR 969/57, OSNC 1960, nr 1, poz. 14; wyroki SN: z dnia 15 września 1967 r., III CRN 175/67, Lex nr 707; z dnia 15 marca 1996 r., I CRN 26/96, Lex nr 24031; z dnia 6 czerwca 1997 r., I CKU 87/97, Lex nr 30397; z dnia 31 marca 1999 r., I CKU 176/97, Lex nr 37430). Jeżeli zatem w świetle przytoczonych przez powoda okoliczności brak podstaw do uwzględnienia żądania pozwu, sąd wyrokiem zaocznym oddala powództwo.

W niniejszym postępowaniu roszczenie powoda zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Powód udowodnił, iż pozwany jest zobowiązany do zapłaty na jego rzecz kwoty 455,00 zł z tytułu udzielonej pożyczki oraz kwoty 136,50 zł z tytułu prowizja za udzieloną pożyczkę. Powyższe powód wykazał na podstawie dokumentów w postaci: umowy przelewu wierzytelności (k. 12-13), wyciągu z załącznika do umowy przelewu wierzytelności (k. 14), zawiadomienia o cesji wierzytelności (k. 15), potwierdzenia dokonaniu przelewu środków płatniczych (k. 24), ramowej umowy pożyczki (k. 17-22)

Powód nie wykazał natomiast jakoby pozwany zobowiązany był do zapłaty na jego rzecz kwoty 230,00 zł tytułem poniesionych kosztów wezwań przez wierzyciela pierwotnego. Przedstawione przez powoda dowody były dowodami niewystarczającymi do wykazania żądania powoda w tym zakresie. Powód nie przedłożył żadnego z wezwań do zapłaty, które miały być adresowane do pozwanego przez wierzyciela pierwotnego. Dokument w postaci załącznika do umowy przelewu wierzytelności potwierdza jedynie sam fakt zdarzenia w postaci cesji wierzytelności, nie stanowi one jednak dowodu na istnienie i wysokości nabytej wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 6 kc, ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. O ile powód przedłożył dokument potwierdzający przelew na rzecz pozwanego kwoty udzielonej pożyczki, to nie przedłożył żadnego wezwania do zapłaty skierowanego do pozwanego przez wierzyciela pierwotnego.

Wobec powyższego, uznając iż roszczenie powoda zostało częściowo udowodnione, Sąd orzekł jak punkcie I wyroku i na podstawie art. 100 kpc orzekł o kosztach postępowania.

ZARZĄDZENIE

(...)

(...)

(...)

(...)